1

Tagad

Sākumā likās, ka ceturtais kokteilis ir laba doma. Un, patiesību sakot, laba doma likās arī ponija griezums. Taču tagad, pūlēdamās atslēgt dzīvokļa durvis, minu, ka varbūt no rīta būšu spiesta nožēlot pēdējo aperola glāzi. Iespējams, arī poniju. Kad es pirmīt sēdēju frizētavā, lai apgrieztu matus, Džūna man teica, ka ponija griezums pēc šķiršanās gandrīz vienmēr esot ļoti slikta izvēle. Taču tā jau nebija Džūna, kura, tikko kļuvusi par brīvu sievieti, vakarā grasījās doties uz draugu saderināšanās svinībām. Ponijs piederējās pie lietas.

Nevarētu teikt, ka es vēl aizvien mīlētu savu bijušo, tā nav. Nekad nav bijis. Sebastjans ir visnotaļ snobisks. Būdams daudzsološs uzņēmējdarbības tiesību advokāts, viņš nebūtu noturējies ne stundu Šantalas ballītē, nepasmīkņādams par viņas vakara dzēriena izvēli un neatsaukdamies uz kādu pretenciozu rakstu, kuru viņš izlasījis *New York Times* un kurā ticis paziņots, ka aperola kokteiļi esot "nemoderni". Viņš izliktos pētām vīnu karti, uzdotu bārmenim kaitinošus jautājumus par *terroir* un skābumu un neatkarīgi no atbildēm izvēlētos glāzi visdārgākā sarkanvīna. Nevarētu teikt, ka viņam piemistu izcila gaume vai

ka viņš daudz zinātu par vīnu, jo tā nav. Mans bijušais tikai iegādājas pašu dārgāko, lai izskatītos, ka viņš ir izvēlīgs.

Mēs ar Sebastjanu bijām kopā septiņus mēnešus, un tas padarīja šīs attiecības par ilgākajām, kādas man līdz šim bijušas. Beigās viņš paziņoja, ka īstenībā nezinot, kas es esmu. Un zināmā mērā viņam bija taisnība.

Pirms Sebastjana es izvēlējos puišus, lai labi pavadītu ar viņiem laiku, un man nebija iebildumu pret nenopietnām attiecībām. Taču ap to laiku, kad iepazinos ar viņu, es biju nospriedusi tā: pieauguša cilvēka statuss nozīmē, ka man vajadzētu sameklēt kādu stabilu draugu. Sebastjans atbilda prasībām. Viņš bija pievilcīgs, veiksmīgs, bija daudz lasījis un, par spīti ārišķīgumam, spēja sarunāties ar ikvienu teju par jebko. Taču man tik un tā nācās grūti viņam pilnībā uzticēties. Jau sen biju iemācījusies apvaldīt savu vēlmi runāt to, kas ienāk prātā, neko nefiltrējot. Spriedu, ka man gluži labi izdodas uzturēt tik nopietnas attiecības, taču galu galā Sebastjans atšifrēja manu vienaldzību, un viņam bija taisnība. Viņš man nebija svarīgs. Mani neinteresēja neviens no viņiem.

Man rūpēja tikai viens.

Un tagad viņš jau sen ir prom.

Tāpēc tagad es labprāt pavadu laiku ar vīriešiem un priecājos par to, ka sekss man sniedz iespēju aizbēgt no domām. Man patīk smīdināt vīriešus, man patīk sabiedrība, man patīk tas, ka reizi pa reizei varu atteikties no vibratora, taču es nevienam nepieķeros un netiecos pēc dziļuma attiecībās.

Es vēl aizvien noņemos ar atslēgu – *nopietni, varbūt kaut kas ir noticis ar slēdzeni?* –, kad somiņā iepīkstas telefons. Un tas ir dīvaini. Neviens man tik vēlu nezvana. Patiesībā man nezvana neviens, izņemot Šantalu un vecākus. Taču Šantala joprojām ballējas, bet mani vecāki atrodas Prāgā un vēl pat nebūs pamodušies. Pīkstēšana beidzas brīdī, kad es dabūju vaļā

durvis un ieklūpu savā mazajā vienas guļamistabas dzīvoklītī. Ieskatos spogulī pie ieejas un konstatēju, ka lūpukrāsa ir gandrīz pilnībā izsmērējusies, bet ponijs izskatās visnotaļ izcili. *Ej tu ieskrieties, Džūna!*

Esmu sākusi atsprādzēt zeltainās siksniņsandales, tumšai matu sienai aizsedzot seju, kad telefons iezvanās atkal. Izvelku to no somiņas un ar vienu sandali kājā aizkliboju līdz dīvānam, ar sarauktu pieri uzlūkodama paziņojumu par "nezināmu numuru" ekrānā. Varbūt nepareizs savienojums.

"Hallo?" es atsaucos, pieliekdamās, lai novilktu arī otru sandali.

"Vai Persija?"

Izslejos taisni tik strauji, ka man nākas pieķerties pie dīvāna roku balsta, lai nenokristu. *Persija.* Šajā vārdā neviens mani vairs nesauc. Tagad teju visiem esmu kļuvusi par Persefoni. Dažreiz esmu Pī. Taču nekad ne Persija. Neesmu bijusi Persija jau gadiem ilgi.

"Hallo... Persij?" Balss ir zema un maiga. Neesmu to dzirdējusi vairāk nekā desmit gadus, taču tā ir tik pazīstama. Piepeši man atkal ir trīspadsmit gadu, esmu ieziedusies ar *SPF* 45 saules aizsargkrēmu un uz steķiem lasu grāmatas mīkstos vākos. Man ir sešpadsmit, un es nometu drēbes, lai ielēktu ezerā, kaila un nosvīdusi pēc "Tavernā" nostrādātas maiņas. Man ir septiņpadsmit, un es guļu Sema gultā mitrā peldkostīmā, noskatīdamās, kā viņa garie pirksti šķir lapas anatomijas mācību grāmatā, kuru viņš lasa kājgalī. Tvīkums strauji iesitas man sejā, un ausīs ritmiski sāk šalkt asinis. Saraustīti ievelku elpu un apsēžos, vēdera muskuļiem noraustoties krampjos.

"Jā," es izmoku, un viņš izdveš garu atvieglojuma nopūtu.

"Te Čārlijs."

Čārlijs.

Un nevis Sems.

Čārlijs. Nepareizais brālis.

"Čārlzs Floreks," viņš precizē un sāk skaidrot, kā ir sameklējis manu numuru, – kaut ko par drauga draugu un saistību ar veikalu, kurā strādāju, – taču es tikpat kā neklausos.

"Čārlij?" es viņu pārtraucu. Mana balss šķiet spalga un aizžņaugta, daļēji no kokteiļiem, bet galvenokārt no šoka. Vai varbūt visā pilnībā no galīgas vilšanās. Tāpēc ka *šī* balss nepieder Semam.

Bet nu skaidrs, ka ne.

"Es zinu, zinu. Ir pagājis tik ilgs laiks. Es nemaz nezinu, cik ilgs," viņš saka, un tas izklausās pēc atvainošanās.

Toties es gan zinu. Es precīzi zinu, cik ilgs. Es skaitu.

Ir pagājuši divpadsmit gadi, kopš pēdējoreiz esmu satikusi Čārliju. Divpadsmit gadi kopš katastrofālās Pateicības dienas nedēļas nogales, kad starp mani un Semu viss izjuka. Kad es visu izjaucu.

Agrāk skaitīju dienas līdz brīdim, kad mana ģimene dosies uz kotedžu, lai es atkal satiktu Semu. Tagad viņš ir pārvērties sāpīgās atmiņās, kuras es glabāju paslēptas kaut kur sirds dziļumos.

Vēl es zinu, ka bez Sema ir pagājis vairāk gadu, nekā es pavadīju ar viņu. Tajā Pateicības dienā, kad apritēja septiņi gadi, kopš biju ar viņu runājusi, man uznāca panikas lēkme, pirmā kopš ilga laika, un pēc tam es izdzēru pusotru pudeli sārtvīna. Jutu, ka to vajag atzīmēt: biju oficiāli nodzīvojusi bez viņa vairāk gadu, nekā mēs bijām kopā pavadījuši pie ezera. Es biju neglīti šņukstējusi uz vannasistabas flīzēm un tad atslēgusies. Šantala ieradās nākamajā dienā ar treknu līdzņemamo ēdienu un atglauda manus matus no sejas, kamēr es vēmu, asarām plūstot pāri vaigiem, un visu viņai izstāstīju.

"Ir pagājusi vesela mūžība," es saku Čārlijam.

"Es zinu. Un atvaino, ka zvanu tev tik vēlu," viņš saka. Viņa balss ir tik līdzīga Sema balsij, ka kļūst sāpīgi, tā, it kā man rīklē

būtu iespriedies mīklas pikucis. Atminos, ka tad, kad mums bija četrpadsmit gadi, bija teju neiespējami telefonsarunas laikā atšķirt Čārliju no Sema. Atceros arī šo to citu, ko tiku ievērojusi Semā tajā vasarā.

"Paklau, Persa. Es zvanu, lai pavēstītu dažus jaunumus," viņš saka, uzrunādams mani vārdā, kuru mēdza izmantot agrāk, taču izklausīdamies daudz nopietnāks par to Čārliju, kuru es kādreiz pazinu. Dzirdu viņu elpojam caur degunu.

"Pirms dažām dienām nomira mamma, un es... nu, es nodomāju, ka tu gribēsi to zināt."

Viņa vārdi uztriecas man virsū kā cunami vilnis, un man ir jāpiepūlas, lai tos pilnībā aptvertu. Sjū ir mirusi? *Sjū bija jauna.*

Man izdodas izmocīt pār lūpām vienīgi: "Ko?"

Atbildot man, Čārlijs izklausās noguris. "Vēzis. Viņa cīnījās ar to pāris gadu. Skaidrs, ka mēs esam satriekti, taču viņai bija apnicis visu laiku slimot, vai saproti?"

Un nu jau kārtējo reizi mani pārņem sajūta, ka manas dzīves scenāriju kāds ir nozadzis un kļūmīgi pārrakstījis. Šķiet neiespējami, ka Sjū varējusi būt slima. Sjū ar viņas plato smaidu un īsi apgrieztajiem džinsa šortiem, un blondo zirgasti. Sjū, kura gatavoja visgaršīgākos vareņikus pasaulē. Sjū, kura izturējās pret mani kā pret savu meitu. Sjū, kurai kādu dienu vajadzēja kļūt par manu vīramāti – vismaz tā es cerēju. Sjū ir bijusi slima gadiem ilgi, taču es neko nezināju. Man būtu vajadzējis to zināt. Būtu vajadzējis atrasties tuvumā.

"Man ļoti žēl," es iesāku. "Es... nezinu, ko teikt. Tava mamma bija... viņa bija..." Manā balsī ieskanas panika, un es to saklausu.

Saņemies, es sev saku. *Tu esi zaudējusi tiesības uz Sjū jau pirms daudziem gadiem. Tu nedrīksti sabrukt tagad.*

Iedomājos par to, kā Sjū viena audzināja divus puikas, gādādama par "Tavernu", un par pirmo reizi, kad es viņu ieraudzīju, – kad viņa ieradās kotedžā, lai pavēstītu maniem padzīvojušajiem vecākiem, ka Sems ir kārtīgs puisis un ka viņa

mūs uzmanīs. Atceros, kā viņa man mācīja noturēt trīs šķīvjus vienlaikus un ieteica nepieļaut, lai zēni ņemtu virsroku: jebkurš zēns, ieskaitot arī viņas dēlus.

"Viņa bija... viss," es turpinu. "Viņa bija ļoti laba māte."

"Tā bija. Un es zinu, ka viņa tev daudz ko nozīmēja tad, kad mēs vēl bijām bērni. Daļēji tāpēc jau arī zvanu," Čārlijs piesardzīgi saka. "Viņas bēres ir svētdien. Zinu, ka pagājis ilgs laiks, taču domāju, ka tev vajadzētu atbraukt. Vai tu atbrauksi?"

Ilgs laiks? Ir pagājuši divpadsmit gadi. Divpadsmit gadi, kopš es pēdējoreiz devos braucienā uz ziemeļiem, uz vietu, kas man ir bijusi īstākas mājas par jebkurām citām. Divpadsmit gadi, kopš es ar galvu pa priekšu ieniru ezerā. Divpadsmit gadi, kopš mana dzīve ar blīkšķi nogāja no sliedēm. Divpadsmit gadi, kopš esmu redzējusi Semu.

Taču atbilde var būt tikai viena.

"Skaidrs, ka atbraukšu."

2

Vasara, pirms septiņpadsmit gadiem

Nedomāju, ka, pērkot kotedžu, mani vecāki būtu zinājuši par diviem pusaugu puikām, kuri mita turpat kaimiņos. Mamma un tētis vēlējās, lai es atpūstos no pilsētas, no citiem sava vecuma bērniem, un Floreku puikas, kuri lielākoties dzīvojās savā vaļā pēcpusdienās un vakaros, droši vien viņiem bija tikpat liels pārsteigums kā man.

Tikai dažiem maniem klasesbiedriem bija vasarnīcas, taču viņi visi uzturējās Muskokā, kas atradās pavisam neilga brauciena attālumā uz ziemeļiem no pilsētas un kur vārds "kotedža" likās pagalam nepiemērots savrupmājām, kuras rindojās gar klinšainajiem krastiem pašā ūdens tuvumā. Tētis kategoriski atteicās meklēt vasaras māju Muskokā. Viņš teica: ja mēs iegādāšoties kotedžu tur, tad tikpat labi vasarā varētu palikt Toronto – tā atradās pārāk tuvu pilsētai un bija kā piebāzta ar pilsētniekiem. Tāpēc viņi ar mammu pievērsās ziemeļaustrumu rajoniem, kurus tētis pasludināja par pārāk pilsētnieciskiem vai pārlieku dārgiem, un tad paplašināja meklējumu areālu, līdz pēdīgi izvēlējās Barisbeju, miegainu strādnieku ciematiņu, kas vasarās pārvērtās par rosīgu tūristu galamērķi, tā ka ietves vai ņudzēja no vasarniekiem un ceļotājiem no Eiropas, kuri devās

uz kempingu vietām vai bija nolēmuši izstaigāt Algonkinu provinces parku.

"Tev tur patiks, mazā," viņš solīja. "Tā ir *īsta* kotedžu valstība."

Beigu beigās es pasāku no sirds ilgoties pēc četru stundu brauciena no mūsu Tjūdoru stila mājas Toronto centrā līdz ezeram, taču pats pirmais brauciens vilkās teju mūžību. Veselas civilizācijas izveidojās un pagrima līdz brīdim, kad mēs pabraucām garām plakātam "Esiet sveicināti Barisbejā": mēs ar tēti furgonā, bet mamma aiz mums leksusā. Atšķirībā no mammas mašīnas furgonā nebija ne pieklājīgas stereosistēmas, ne gaisa kondicionētāja, un es biju spiesta klausīties *CBC Radio* monotonajā dudināšanā, kamēr mani stilbi bija kā piemetināti pie vinila sēdekļa, bet ponija frizūrā apgrieztie mati pielipuši pie nosvīdušās pieres.

Gandrīz visām septītās klases meitenēm bija tāds pats ponijs kā Dilailai Meisonei, lai arī mums pārējām tas tik labi nepiestāvēja. Dilaila bija vispopulārākā meitene mūsu klasē, un es uzskatīju, ka man ir ļoti paveicies būt vienai no viņas tuvākajām draudzenēm. Vismaz tāda es biju agrāk, pirms atgadījuma ar nakšņošanu. Viņas ponijs glīti gūlās uz pieres, atgādinot rudu ietvaru, kas ieskāva seju, savukārt manējais, spītējot Zemes pievilkšanas spēkam un matu veidošanas līdzekļiem, spurojās uz visām pusēm, liekot man izskatīties pēc neveiklas trīspadsmit gadus vecas meitenes, kāda es arī biju, nevis pēc noslēpumainas tumšacainas brunetes, kā vēlējos. Mani mati nebija ne taisni, ne cirtaini un, šķiet, bija gatavi mainīties atkarībā no dažādiem neparedzamiem faktoriem, sākot ar nedēļas dienu un beidzot ar laikapstākļiem un miega kvalitāti iepriekšējā naktī. Kaut arī es biju gatava darīt visu iespējamo, lai patiktu apkārtējiem, mati atteicās man pakļauties.

〰〰

Bērrokleina, šaurs grantēts ceļš, kas vijās lejup cauri krūmājam Kamaniskegas ezera rietumu krastā, attaisnoja savā nosaukumā ietvertās kailās klintis – *Bare Rock.* Piebraucamais ceļš, kurā tētis iegriezās, bija tik briesmīgi aizaudzis, ka zari noskrāpēja nelielā furgona sānus.

"Jūti šo smaržu, mazā?" tētis jautāja, nolaizdams logu, kamēr mēs kratījāmies pa ceļu. Mēs dziļi ieelpojām, un manās nāsīs iesitās sen nobirušu priežu skuju dziednieciskais aromāts.

Mēs piebraucām pie vienkāršas vigvama tipa koka mājiņas, kura izskatījās mazāka apkārt augošo balto un rūsgano priežu dēļ. Tētis izslēdza motoru un pagriezās pret mani. Viņa lūpas zem sirmojošajām ūsām savilkās smaidā, un acu kaktiņos zem brillēm tumšajos rāmjos parādījās rieviņas, kad viņš noteica: "Esi sveicināta ezermalā, Persefone!"

Kotedžā neticamā kārtā smaržoja pēc dūmiem no malkas krāsns. Nez kāpēc šī smarža nekur nepazuda pat par spīti tam, ka mamma tur dedzināja dārgās *Diptyque* sveces. Katru reizi, tajā atgriežoties, es nostājos pie durvīm un ieelpoju to tāpat kā pašā pirmajā dienā. Pirmo stāvu veidoja neliela atvērta plānojuma telpa, kas no grīdas līdz pat griestiem bija apšūta ar gaišiem mezglaina koka dēļiem. Pa lielajiem logiem pavērās teju bezkaunīgi satriecošs skats uz ezeru.

"Oho," es nomurmināju, ievērojusi kāpnes, kas veda no verandas lejā pa stāvo nogāzi.

"Nav peļami, ko?" Tētis noglāstīja manu plecu.

"Iešu paskatīties, kāds ir ūdens," es noteicu, traukdamās ārā pa sētas durvīm, kas aizcirtās aiz manis ar pamatīgu būkšķi. Noskrēju lejā pa kādiem divpadsmit pakāpieniem, līdz nonācu pie steķiem. Šajā pēcpusdienā bija augsts gaisa mitruma līmenis, visas debesis klāja biezi, pelēki mākoņi, kas spoguļojās nekustīgajā, sudrabainajā ūdenī turpat lejā. Man tikai ar grūtībām

izdevās saskatīt kotedžas, kas bija sarindojušās gar pretējo krastu. Iedomājos, vai varētu līdz tam aizpeldēt. Es apsēdos uz steķiem, kūļādama kājas ūdenī, un jutos pārsteigta par to, cik te ir klusi, līdz mamma pasauca mani palīdzēt izkravāt mantas.

Kad furgons bija iztukšots, mēs bijām noguruši un īgni no kastu staipīšanas un cīņas ar moskītiem. Es atstāju mammu ar tēti kārtojam virtuvi un uzkāpu augšā. Tur bija divas guļamistabas: vecāki bija atvēlējuši man to, no kuras varēja redzēt ezeru, sacīdami, ka es izbaudīšu skatu visā pilnībā, jo pavadīšu vairāk laika savā istabā. Es izsaiņoju drēbes, saklāju gultu un salocīju kājgalī *Hudson's Bay* ražojuma segu. Tētis nedomāja, ka mums vasarā būtu vajadzīgas tādas smagas vilnas segas, taču mamma uzstāja, ka jāpaņem līdzi pa vienai katrai gultai.

"Tās ir kanādiešu," viņa paskaidroja tonī, kas liecināja, ka viss ir pašsaprotams.

Es sakrāvu uz naktsgaldiņa bīstami augstu grāmatu kaudzi un piestiprināju virs gultas filmas "Būtne no Melnās lagūnas" plakātu. Es biju aizrāvusies ar šausmenēm. Skatījos neskaitāmas šausmu filmas, kuru izvēlei vecāki jau sen bija atmetuši ar roku, kā arī riju klasiskos R. L. Staina un Kristofera Paika darbus, tāpat arī jaunākus seriālus par seksīgiem pusaudžiem, kas pārvēršas vilkačos pilnmēness naktīs, un par seksīgām pusaudzēm, kuras tvarsta spokus pēc karsējmeiteņu treniņiem. Toreiz, kad man vēl bija draudzenes, es nesu šīs grāmatas uz skolu un lasīju labākos fragmentus (tur, kur bija kaut kas šaušalīgs vai kaut attāli seksīgs) skaļi. Sākumā man vienkārši patika vērot meiteņu reakciju, patika atrasties uzmanības centrā, tikai ar drošības tīklu, ko sniedza cita cilvēka sarakstīti vārdi. Tomēr, jo vairāk šausmu stāstu es lasīju, jo vairāk man iepatikās paši apraksti, kas ietvēra sižetu, – tas, kā autors padarīja neiespējamas situācijas ticamas. Man patika tas, ka ikkatra grāmata bija

reizē paredzama un unikāla, mierinoša un negaidīta. Droša, bet ne garlaicīga.

"Picu vakariņās?" Mamma stāvēja durvīs, lūkodamās uz plakātu, taču neko par to neteikdama.

"Viņiem te ir pica?" Barisbeja neatgādināja vietu, kur būtu iespējams pasūtīt picu ar piegādi mājās. Un, kā izrādījās, šāda pakalpojuma tiešām nebija, tāpēc mēs aizbraucām uz līdzņemšanai paredzētās picas ceptuvi *Pizza Pizza*, kas atradās ielas stūrī blakus vienam no diviem pilsētiņas pārtikas veikaliem.

"Cik cilvēku te dzīvo?" es jautāju mammai. Pulkstenis rādīja septiņi vakarā, un vairums veikaliņu galvenajā ielā izskatījās slēgti.

"Aptuveni tūkstoš divsimt, lai gan jādomā, ka vasarā ar visām tām kotedžām šis skaitlis trīskāršojas," viņa atbildēja. Ja neņem vērā cilvēku pilno restorāna terasi, pilsētiņa bija kā izmirusi. "Šķiet, ka "Taverna" ir īstā vieta, kur pavadīt sestdienas vakaru," mamma piezīmēja un piebremzēja, kad mēs braucām tai garām.

"Izskatās, ka tā ir vienīgā vieta, kur to pavadīt," es atteicu.

Kad mēs atgriezāmies, tētis jau bija pieslēdzis nelielo televizoru. Kabeļtelevīzijas te nebija, taču mēs bijām paķēruši līdzi ģimenes *DVD* disku kolekciju.

"Man bija padomā "Dabas klēpī"," sacīja tētis. "Izklausās piemēroti, vai ne, mazā?"

"Hmm..." Pietupos, lai pārlūkotu skapīša saturu. ""Blēras ragana: kursa darbs no viņpasaules" arī būtu piemērota."

"Es to neskatīšos," mamma paziņoja, nolikdama šķīvjus un salvetes līdzās picas kastēm uz žurnālu galdiņa.

"Nu tad lai būtu "Dabas klēpī"," tētis izlēma, ievietodams filmu atskaņotājā. "Džons Kendijs savā elementā. Kas var būt labāks par to?"

Ārā vējš bija pieņēmies spēkā un pluinīja priežu zarus, un tagad uz ezera virsmas bija parādījušies viļņi. Vēsmiņa, kas ieplūda pa logiem, smaržoja pēc lietus.